

I DAĻA

*Es tevi iznīcināšu visbrīnišķīgākajā iespējamajā veidā.
Un, kad es došos prom, tu beidzot sapratīsi,
kāpēc viesuļvētras tiek dēvētas cilvēku vārdos.*

Caitlyn Siehl
piedēvēts F. Scott Fitzgerald

Prologs

Viņa savaldība pamazām zūd.

Skūpsts kļūst kaislīgāks, mēle dziļi un prasīgi ieņem manu muti. Plaukstas sakļaujas ap manām krūtīm, nākamais spēcīgais grūdiens aizsit elpu. Šoreiz viņš šķiet nepacietīgāks nekā parasti, straujāks, nesaudzīgāks. Iekāre deg vīrieša uzbudinājumā satumsušajās acīs, strāvo viņa raupjajos pieskārienos, pulsē piebriedušajā dzimumlocekļ.

Mežonīga iekāre. Tieši tāda, kādu es jūtu pret citu vīrieti.

Vai vīrietis nojauš, ka viņa sieviete atdevusies citam? Vai spēj atpazīt sāncenša smaržu uz mīlotās ķermeņa? Vai tīri dziļvnieciskā līmenī saprot, ka cits tēviņš iezīmējis to, ko viņš uzskatījis par savējo?

Smagi elpodams, viņš saraustīti čukst man ausī, cik esmu skaista, cik laba gultā, cik ļoti viņam patīk ar mani mīlēties.

Mīlēties? Es ne ar vienu nekad neesmu mīlējusies, neprotu mīlēt. Sekss ir aprēķins. Tam nav nekādas saistības ar jūtām.

Uz viņa pieres izspiežas sviedru lāses, kustības kļūst drudzainas, un es zinu – viņš tuvojas kulminācijai. Aizveru acis un, imitējot orgasmu, iztēlojos viņa vietā vienīgo vīrieti, kuru jebkad esmu gribējusi.

Vīrieti, kura garšu joprojām jūtu uz savām lūpām. Vīrieti, kura pirkstu, mēles un locekļa pieskārieni šķiet iespiedušies manā augumā un visā manā būtībā kā bieza, piesātināti melna, neizdzēšama tinte.

Vīrieti, kurš mani samaitāja.

Es esmu pēc viņa kā izslāpusi. Apsēsta. Atkarīga no tā, kā viņš man liek justies un kādai ļauj kļūt brīžos, kad esam kopā.

Zinu, ko jūs tagad domājat, šokā ieplešot acis, saraucot pieri un nosodoši nogrozot galvu. Gulēt ar diviem vīriešiem – tas ir nepareizi. Amorāli, vai ne? Perversi.

Jā, protams.

Taču, pirms steidzaties nolādēt mani mūžīgām ciešanām ellē, uzklausiet visu manu stāstu. Iespējams, jūs mani sapratīsiet. Vai arī sapratīsiet, ka patiesība ir vēl daudzkārt tumšāka, nekā šobrīd varat iedomāties.

Vai zināt, kāda ir cilvēka dabas neglītākā, postošākā iezīme? Mūs pievelk nepareizais. Sabojātas dvēseles ir daudzkārt vilinošākas par nevainīgajām. Aizliegtais vienmēr šķiet pats kārdinošākais, un neķītrais uzbudina visspēcīgāk.

Asinīm dzīslās bangot visstraujāk un cilvēkam justies vispatiesāk dzīvam liek tieši... samaitātais.

Mirkļis pirms priekšnesuma vienmēr ir mokpilns. Gaisā vibrē publikas gaidas un nepacietība. Dzīslās pulsē adrenalīns, un sirds šķiet daudzāties vienotā ritmā ar mūzikas dārdoņu. Satraukums. Izaicinājums. Uzbudinājums.

Pirksti veikli, gandrīz automātiski aizāķē mirdzošo augstpapēžu kurpju siksnīņas un sapurina garo, blondo matu cirtas. Īss skatiens spogulī, pēdējais pūdera otas triepiens. Dziļa ieelpa un... *the show must go on*.

Izejot arēnā, romiešu gladiatori labi apzinājās, ka iespēja ir tikai viena – uzvarēt. Tieši to Adriāna Jansone atgādināja sev ik vakaru, uzkāpjot uz garās, virmojošu starmešu gaismas kūļu iekrāsotās bāra letes.

I'm bringing sexy back... Blāvi apgaismotajā kluba zālē atskanēja pirmās Džastina Timberleika hita taktis. Dūmu ģeneratoram izpūšot miglas valni un spožajiem prožektoriem pievēršoties pieticīgajā zelta bikini tērptajai meitenei, sanākušie apmeklētāji atbildēja ar skaļām ovācijām un svilpieniem. Graciozi un pašpārliecināti šķērsojusi bāra leti uz piecpadsmit centimetrus augstajiem papēžiem, Adriāna ar ierastu kustību satvēra hromēto metāla pilonu.

Ar vieglu smaidu uz lūpām meitene lūkojās taisni uz priekšu, tomēr skatītāju spēcīgā enerģētika šķita sakļaujams ap viņu blīvāk nekā sargājošais dūmu aizsegs. Neskaitāmi vērtējoši acu pāri. Spriedze. Kritika. Iekāre.

Viņš šovakar atkal bija šeit.

Adriāna juta vīrieša skatiena intensitāti, ieinteresētību, ar kādu viņš paliecās uz priekšu *VIP* ložas elegantajā ādas krēslā, lai varētu labāk uztvert katru viņas kustību, teju vai spēja iztēloties viņu aizturam elpu dejas gaidās.

Solīds, nepārprotami labi situēts vīrietis ap piecdesmit. Smalks uzvalks, iespaidīgs rokaspulkstenis, konjaka glāze rokā, kvalitatīvu, nevainojami baltu cirkonija kroņu klāti zobi.

Pēdējās divas nedēļas viņš bija ieradies klubā katru vakaru. Uzķavējies diskrētajā *VIP* ložas ēnā, laiski malkojis konjaku un vērojis Adriānu dejojām. Pēc priekšnesuma ģērbtuvē meiteni allaž sagaidīja milzīgs tumšsarkanu rožu pušķis. Aizvakar to bija divdesmit deviņas. Vakar – trīsdesmit piecas. Adriāna rūpīgi saskaitīja katru karalisko ziedu... un aukstasinīgi apsvēra iespējas, ko tie netiešā veidā simbolizēja.

Jutekliski šūpodamās gurnos, meitene lēni uzsāka deju, tad pieķērās pie stieņa ciešāk un šķietami bez mazākās piepūles atrāvās no zemes. Ar ceļa locītavu iekārusies pilonā, Adriāna apgriezās uz riņķi vienreiz, divreiz, trīsreiz, nostiepa kāju pilnīgi taisnu un, atzinīgu aplausu pavadīta, pievilkās vēl augstāk.

Publikas atsaucība rosināja azartu. Asinīm uzbangojot straujāk, Adriāna kāpināja kustību ātrumu un ļāva sev aizmirsties mūzikas ritmā. Viņa apvijās ap pilonu, slīdēja lejup un atkal pacēla ķermeni augšup, sakusa ar vēso metālu, griezās un virpuļoja, plastiski, kairinoši, nenogurstoši, muskuļiem nospriegojoties, garajiem matiņiem plīvojot, augsto papēžu spīguļiem ņirbot gaisā un pasaulei pārvēršoties spožu gaismu virpulī.

No malas tas droši vien izskatījās viegli. Pēc pieciem nerimstošas prakses gadiem, neskaitāmām stundām smagu spēka treniņu, sarežģītu vingrinājumu apguves, lokanības attīstīšanas un tehnikas pilnveidošanas, pēc simtiem sāpīgu kritienu, sasitumu, nobrāzumu un zilumu Adriāna pēdīgi bija iemācījusies radīt iespaidu, ka deja ir gaisīgs, bezrūpīgs lidojums.

Stienis ir dejojājas mīļākais un ienaidnieks vienlaikus, reiz bija norādījusi viena no meitenes stingrākajām un prasīgākajām trenerēm. Saplūsti ar to, bēdz prom un atkal atgriezies.

Skatītāji alka baudas un viegluma, un tieši to Adriāna sniedza. Uz pilona viņa bija pārdroša, kaislīga, ugunīga. Meitene nebija vienkārši laba – viņa bija izcila. Rīgas elitārākā džentlmeņu kluba *Bliss* spožākā zvaigzne. Dīva – attiecīgajās aprindās.

Ne gluži tādu ikdienu Adriāna bija iztēlojusies, reiz nopietni sapņojot par karjeru sportā, tomēr liktenim piemīt spēja ievest cilvēka dzīvi iepriekš neplānotos un neparedzētos līkločos. Te nu meitene bija – seksīgā bikini un izaicinošās augstpapēžu kurpēs dejodama turīgiem vīriešiem, kuri visi kā viens tīkoja iegūt viņas augumu. Nauda kārdina un vilina, un tās spēka priekšā pašcieņa nereti izrādās tikpat elastīga kā labi trenēts ķermenis.

Dziesmai izskanot, Adriāna beidza deju, satverdama pilonu ar abām plaukstām, elpu aizraujošā vērpetē apgriezdamās ar galvu uz leju un izvēršdama kājas perfektā špagatā.

Meitene piezemējās uz bāra letes viegli trīsošiem ceļgaliem un sviedriem norasojušu ādu. Iespaidīgās fiziskās slodzes rezultātā elpa ķērās kaklā, tomēr gandarījums, ko sniedza klubu satricinošie vētrainie aplausi un sajūsmas pilnās ovācijas, ātri guva virsroku pār nogurumu. Viņa bija pārliecinājusi publiku, aizrāvusi, pakļāvusi, savaldzinājusi. Viņa jau atkal bija uzvarējusi.

Pole dance jeb deja ap pilonu ne tuvu nebija striptīzs. Tas bija fitness, akrobātika, māksla. Prestižajā džentlmeņu klubā valdīja strikti noteikumi attiecībā uz dejojāšu morāli un profesionālo ētiku. Adriāna neizģērbās kaila, nekoķetēja un darba laikā allaž ieturēja distanci pret kluba apmeklētājiem.

Līdz brīdim, kad pieļāva izņēmumu.

Līdz brīdim, kad tovakar, nokāpjot no bāra letes, meitenes acis sastapās ar *VIP* ložas skatītāja ciešo skatienu.

Tajā mirklī mainījās pilnīgi viss.

Pēc sešiem mēnešiem

Pacēlusi pie lūpām šampanieša glāzi un nobaudījusi malciņu vēsā *prosecco*, Adriāna domīgi novērtēja drūmo, nemīlīgo marta slapjdraņķi, kas valdīja aiz klusā centra restorāna *Ferma* sīkām lietus lāsītēm nosētā panorāmas loga.

Viņa ienīda ziemu. Apmākušās, pelnu pelēkās debesis šķita nospiedoši smagas, itin kā vēlētos sakļauties virs dzestrā ziemeļvēja plosītās galvaspilsētas un to aprīt. Viesturdārza kailie koki sērīgi locījās līdzī asajām brīzēm. Bija pats dienas vidus, tomēr netūrās, slapjā sniega putas klātās ielas jau tinās mijkrēslī. Sasodītā, mūžīgā tumsa.

Trauslās sniegpārslas, reiz tik neskarti baltas un tīras, tagad bija pārvērtušās dubļos. Kā zaudēta nevainība. Kā samaitāts skaistums. Kā liktenīga izvēle, no kuras nav atpakaļceļa.

Vai gan mēs visi neesam sniegpārslas, kas neatgriezeniski pārvēršas dubļos?

Nepapūlējusies sagaidīt viesmīli, Adriāna pati pasniedzās pēc pusizdzertās *prosecco* pudeles sudrabortā ledus spainītī un bezceremoniāli piepildīja iztukšoto glāzi, vienlaikus pūlēdamās tikt skaidrībā, kurā brīdī it viss bija zaudējis jēgu... Kurā brīdī visa viņas dzīve no iecerētās, izplānotās, varētu pat sacīt *garantētās* pasakas bija pārvērtusies nebeidzamā slapjdraņķī.

Pasaule šķita līdz riebumam paredzama. Izklaides, kas agrāk Adriānai tik ļoti bija sagādājušas prieku, – branči un nakts ballītes klubos ar

draudzenēm, mākslas izstādes, koncerti un sabiedrības krējuma burziņi, iepirkšanās, skaistumkopšanas salonu un *spa* kompleksu apmeklējumi – vienveidīgo dienu ritējumā ar laiku bija kļuvušas apnicīgas. Alkohols remdēja nepietiekamības sajūtu, tomēr tikai uz īsu brīdi. Pēc kā lai cilvēks ilgojas, kad šķietami viss jau sasniegts?

“Adriāna,” mātes ērcīgā balss iztraucēja meitenes melanoliskās pārdomas. “Vai tu vispār manī klausies? Tev ir svarīgi atrast ar Ēriku kopīgas intereses. Viņš spēlē golfu, un, manuprāt, arī tev nenāktu par ļaunu iemācīties. Mums jāizdomā, kā padarīt tevi īpašu viņa acīs.”

Nicinoši nosprauslājusies, Adriāna pavērās sievietē, kura sēdēja galda pretējā pusē. Ļaudis allaž bārstīja komplimentus par Liliānas Jansones karalisko eleganci, jauneklīgo šarmu un šķietami dabisko skaistumu. Adriānai tādos brīžos gribējās smieties pilnā kaklā. Tikai viņa zināja, cik absurdi daudz laika un naudas – *viņas* naudas – māte ziedo tam, lai vienmēr izskatītos nevainojami. To, kas abām bija pietrūcis pēdējos divdesmit gadus, Liliāna tagad centās atgūt ar uzviju.

Arī restorāna apmeklējumam māte bija gatavojusies pēc pilnas programmas – skaistumkopšanas salonā ievēdota frizūra, profesionāls meikaps un izsmalcināta tumšzila tafta kleita no *Prada* jaunākās kolekcijas. Varētu domāt, ka viņa ieplānojusi apmeklēt kādu *Riga Fashion Week* modes skati, nevis vienkārši papusdienot kopā ar vienīgo meitu. Liliāna nekad neaizmirsu Adriānai atgādināt, viņasprāt, sievietes dzīves svarīgāko likumu – izskatīties satriecoši jebkurā laikā un situācijā.

“Viņš manis dēļ pameta sievu – es domāju, ka esmu gana īpaša,” Adriāna sausi attrauca. “Un es pavisam noteikti negrāso mācīties spēlēt golfu. Varbūt tev pašai vajadzētu atrast kādu bagātu veci, kuram krist uz nerviem, nevis nemitīgi un par katru cenu jaukties manās un Ērika attiecībās?”

Adriāna apzinājās, ka izklausās skarba, tomēr nespēja sevi apvaldīt – pēdējā laikā katrs mātes padoms šķita kaitinošs. Brīžiem pat likās – viņu sācis kaitināt absolūti viss. Bezgalīgā ziema. Sarkanā gaisma luksoforā. Ērika elektriskās zobu birstes dūkoņa. Kāpēc gan viņa jutās tik saīgusi un neizskaidrojami vīlusies, ja beidzot bija guvusi iespēju dzīvot sapņu dzīvi?

Māte graciozi pacēla roku pie sirds, ar žestu demonstrēdama – meitas vārds viņu dziļi aizskāruši.

“Es nejaucos tavās attiecībās!” viņa sašutusi protestēja. “It kā no manis teiktā vispār būtu kāda jēga! Tik un tā tu vienmēr dari to, ko pati vēlies.” Liliāna nosodoši nogrozīja galvu. “Ēriks ir tavš lielais ķēriens, meitiņ, cerība beidzot iegūt stabilitāti dzīvē! Bet, protams, protams, tu jau vari no tā visa arī atteikties. Tu vari atgriezties atpakaļ un turpināt dejojot tajā izvirtušajā klubā... Vai varbūt tu labāk vēlētos likt lietā savu nekam nederīgo diplomu un sameklēt pieklājīgu darbu – saprotams, par nieka grašiem?” Mātes uzbrūkošajā balsī ieskanējās viegli histērisks nots. “Vienīgi – kā gan mēs abas tad dzīvosim, kā iztiksim?” Pūlēdamās nomierināties, viņa saraustīti izelpoja. “Es tikai gribu, lai tev netrūkst nekā no tā, kā reiz trūka man, – kā gan tu to nesaproti? Kad tavš tēvs mani pameta, es strādāju par šuvēju līdz pilnīgam spēku izsīkumam un asiņojošiem pirkstiem, lai tikai varētu izaudzināt un izskolot tevi, un nesūdzējos. Es par tādu Ēriku un golfu varēju tikai sapņot!”

Spējā vainas apziņas uzplūdā Adriāna novērsās. Liliāna allaž prata īstajā brīdī atrast īstos vārdus, lai liktu meitai justies kā nožēlojamai egoistei. Droši vien Adriāna tieši tāda arī bija. Viņa nevarēja noliegt mātes ziedošanos – un viņai vajadzēja prast to novērtēt vairāk.

Adriānai bija tikai divi gadi, kad vecāki izšķīrās un tēvs nozuda tālēs zilajās, lai pēcāk par ģimeni vairs neliktos ne zinis. Piepeši zaudējusi apgādību un pati būdama bez augstākās izglītības, bez darba tirgū konkurētspējīgām zināšanām un pieredzes, Liliāna jutās kā no laivas izmesta. Par spīti triecienam, viņa saņēmas, sakoda zobus un strādāja kaut divpadsmit stundas no vietas, lai varētu apgādāt augošo meitu ar visu nepieciešamo. Adriāna apzinājās: māte bija darījusi visu iespējamo, ko neapskaužamajos apstākļos spēja un prata... tomēr ar to tik un tā nekad nebija bijis gana.

Meitene labi atcerējās laikus, kad Liliāna neizskatījās tik starojoša un skaista kā pašreiz, kad viņa vispār nemēdza lietot kosmētiku un zem apdzisušajām acīm vīdēja zilgani noguruma loki. Kad dārgo zīmolu vietā

sieviete iepirkās *second hand* veikalos un par greznām vakariņām uzskatīja vārītus griķus ar cīsiņiem.

Adriāna joprojām atminējās sāpīgo pazemojuma garšu, ko dienu no dienas bija izjutusi skolā. Par nomazgātām drēbēm, salāpītām zeķbiksēm un kaimiņu atdotiem zābakiem. Par to, ka viņai, šķiet, nekad nebija nekā no tā, kas bija pārējām klasesbiedrenēm, – krāsainu matu sprādžu, rozā sirsniņu formas saulesbrīļus, princešu penāļa, bārbiju un tamagoči, sīknaudas bulciņai skolas kafejnīcā.

Adriāna bija iepazinusi citu bērnu izsmieklu un nežēlību. Sirds vēl aizvien sažņaudzās smeldzīgā kamolā, atceroties to mazo, biklo, noslēgto meiteni, kura bija cietusi no mazvērtības kompleksiem un vienaudžu nievām. Nereti tieši bērniībā gūtie ievainojumi nosaka izvēles, kuras bruģē cilvēka ceļu uz nākotni.

To, ka nauda laimi nenes, apgalvo tikai tie, kuriem tās ir pārpārēm. Adriāna agri bija aptvērusi naudas fundamentālo lomu dzīvē. Meitene bija uzaugusi atstumta un skaudīga un dedzīgi alka par katru cenu iegūt to, kā viņai allaž trūcis.

Adriāna mācījās labi un, absolvējusi vidusskolu, uzsāka sporta zinātnes studijas, tomēr meitenes rožainās cerības par panākumiem bagātu karjeru ātri vien sabruka, apjaušot reālo tirgus situāciju un labi apmaksātu darba piedāvājumu trūkumu. Ar mātes necilajiem ienākumiem viņas tik tikko spēja savilkt galus, tāpēc deļotājas vakance elitārajā džentlmeņu klubā *Bliss* pirmā studiju gada beigās bija nākusi kā svētība. Adriāna bija teicamā fiziskā formā un gatava cītīgi mācīties, turklāt deļas māksla meiteni patiesi aizrāva. Nepieciešamība uzstāties uz bāra letes puskaļai, paciest neķītrus, alkatīgus vīriešu acu skatienus, reizi pa reizei saņemt un pieklājīgi noraidīt nepiedienīgus piedāvājumus – tās bija maznozīmīgas nianses, kuras pilnībā kompensēja gūtā peļņa.

Morāle? Morāle bija pēdējais, par ko meitene domāja, saņēmusi pirmo dāsno algu un tūlīt pat lepni iegādājusies autentisku *Michael Kors* somiņu.

Jo vairāk Adriāna strādāja, jo vairāk nopelnīja. Priekšnesumu grafiks bija smags; traumas un zilumi – neizbēgama darba specifika, taču dzīves apstākļi sāka strauji uzlaboties un viņa varēja atļauties arvien vairāk gan

sev, gan mātei. Adriāna pabeidza studijas un ieguva bakalaura grādu, tomēr labā atalgojuma dēļ darbu klubā nepameta. Palielinoties prasībām, proporcionāli ienākumiem pieauga arī izdevumi. Meitene bija diendienā dejojusi uz bāra letes jau piecus gadus, līdz beidzot atklāja krietni vienkāršāku un ērtāku ceļu uz pārticību – caur bagāta mīļākā gultu.

Mātes merkantilais dzīves redzējums bija licis pamatus arī Adriānas uzskatiem, un vīrieša loma meitenes acīs bija izveidojusies nepārprotama – sponsors. Sociālais statuss un ienākumu līmenis partnera izvēlē bija prioritāte, un dabas dāsni dāvātais skaistums Adriānai pavēra visnotaļ plašas izvēles iespējas. Diemžēl visi līdzšinējie kandidāti bija izrādījušies īslaicīgas, nenopietnas izklaides meklētāji. Vakariņas *Vincentā* un kaislīga nakts kādā no Rīgas pieczvaigžņu viesnīcām, *spa* nedēļas nogale *Baltic Beach Hotel* vai Liepupes muižā, romantisks *get-away* Turcijas vai Grieķijas kūrortā – un pēc tam potenciālie sapņu prinči visi kā viens bija nozuduši nebūtībā, atgriezušies atpakaļ pie apnikušās sievas, kuru bija kvēli solījušies pamest, vai atraduši jaunu, vēl neiekarotu iekāres objektu.

Un tad Adriānas dzīvē kā mazliet novecojis, laika ritējumā aizkavējies bruņinieks ar iesirmiem deniņiem, iespaidīgiem sarkanu rožu pušķiem un izšķērdīgām dāvanām bija ienācis Ēriks Millers.

Zvērināts advokāts, *Mg. Iur.* Turīgs. Izskatīgs. Precējies.

Protams, precējies.

Viņai – divdesmit četri. Viņam – piecdesmit.

Uzaugusi bez tēva un trūcīgos apstākļos, pirmoreiz savā neilgajā mūžā Adriāna izbaudīja nobrieduša vīrieša uzmanības apliecinājumus un turības sniegto pasargātības sajūtu. Precēts? Nu un, ka precēts.

Protams, šķita visnotaļ paredzami, ka dēka pēc tik banāla scenārija lemta neizbēgamam fiasko, tomēr, laikam ejot, vīrieša nolūki attiecībā uz meiteni kļuva arvien nopietnāki. Likusi lietā visus sievišķīgā šarma ieročus, lai Ēriku savaldzinātu, Adriāna pēdīgi panāca, ka vīrietis aiziet no sievas, ar kuru dzīvojis šķietami priekšzīmīgā laulībā jau gandrīz trīsdesmit gadus.

Liliāna meitas attiecības nenosodīja, gluži pretēji – viņa bija sajūsmā. Dzīves nogurdināta un pietiekami attapīga, māte ātri apjauta, cik vienkārši

ar Adriānas palīdzību iespējams tikt pie privilēģijas baudīt nodrošinātu dzīvesveidu.

“Tici man, es tikai priecātos, ja varētu atrast vīrieti, kurš būtu gatavs par mums abām parūpēties,” šķietami nojautusi meitas domu virzienu, māte aizstāvēdamās piebilda. “Diemžēl tādus vīriešus kā Ēriks Millers interesē tikai tava vecuma sievietes.”

Pavīpsnādama Adriāna vēlreiz iemalkoja *prosecco*. Latvijas veiksmīgākā advokāta spēļmantiņa, *golddigere*, laulības jaucēja un vīru zagle – tieši tā tagad meiteni dēvēja mediji un ikviens, kam nebija slinkums trīt mēles par Ērika Millera skandalozo šķiršanos.

Sākumā Adriāna apkārtējo nosodījumu nebija ievērojusi. Tik tikko uzplaukušas, viņas un Ērika attiecības šķita daudzsološas – kaut kas līdzīgs Džūlijas Robertsas un Ričarda Gīra *Pretty Woman* cukursaldajam mīlasstāstam. Ir grūti nezaudēt galvu, kad dzīve piepeši uz paplātes piedāvā visu jebkad ilgoto un alkto. Naudas pavērto iespēju apreibināta, Adriāna kādu laiku pat bija ticējusi, ka spēs vīrieti iemīlēt pa īstam, – līdz brīdim, kad, dienām ritot un bezrūpībai kļūstot par rutīnu, apjauta, ka patiesībā mīl tikai iegūto finansiālo nodrošinājumu.

Neglaimojošā apskaidrība nāca kā zibens no skaidrām debesīm, atklājot attiecību patieso tukšumu. Adriānas vienīgā mīlestība bija – vienmēr bija bijusi – nauda.

Ēriks bija lielisks. Inteliģents, galants, gādīgs un saviem gadiem pat ļoti pievilcīgs. Jau otrajā kopābūšanas mēnesī vīrietis bija iesniedzis dokumentus laulības šķiršanai, pierunājis Adriānu pamest darbu klubā, uzaicinājis ievākties Milleru Mežaparka villā un sagādājis meitenei kredītkarti, kas piesaistīta viņa paša teju neizsmeļamajam bankas kontam. Adriānas mātei bija absolūta taisnība: Ēriks *bija* lielais ķēriens, turklāt iemīlējies viņā līdz ausīm, par to nevarēja būt ne mazāko šaubu.

Tas, ka Adriāna tik un tā nespēja pret vīrieti neko just, bija tikai un vienīgi viņas pašas vaina.

Meitene lāgā nesaprata, kurā brīdī viņu sākotnēji aizraujošās attiecības bija zaudējušas attīstības potenciālu. Ērika aplidošana bija Adriānu sajūsminājusi, komplimenti šķituši glaimojoši, sāncensība par teorētiski

neiegūstamu vīrieti ļāvusi izjust azartu. Taču tad Adriāna bija sasniegusi visu kāroto un kādu rītu pie brokastu galda atskārtusi kaut ko pavisam absurdu – viņa daudz labprātāk vēlētos būt Ērika meita, nevis mīlotā sieviete.

Meitenes, kuras uzaugušas bez tēva klātbūtnes un mīlestības, savus psiholoģiskos dēmonus ieraudzīt un izzināt mācās pakāpeniski. Divdesmit četrus gadu vecumā Adriāna joprojām vairījās noliegt to eksistenci, tādēļ vēl ne tuvu nebija sākusi iepazīt un izprast pati sevi. Apslāpējusi savādo vēlmi pēc kaut kā tīra un patiesa, meitene atkal un atkal ieskaidroja sev: viņai jāpietiek ar to, kas ir.

Lai arī kādā dzīves posmā tu atrastos, tā ir tik brīnišķīga un diemžēl nepastāvīga laime – sajūta, ka tev pietiek ar to, kas ir.

Žēloties par apstākļiem, kādos Adriāna pēdējo pusgadu dzīvoja, par privilēģijām, kuras bija iemantojusi, un greznību, kādu baudīja, būtu grēks. Tomēr, par spīti veselajam saprātam, racionalitātei un loģikai, meitene netika skaidrībā, kāpēc ar katru jaunu dienu emocionāli jūtas arvien tukšāka un tukšāka.

“Es viņu nemīlu, mamm,” piepešā izmisuma uzplūdā Adriāna atklāti atzinās. “Kad viņš man pieskaras...” Viņa saviebās, pūlēdamās atrast īstos vārdus, lai raksturotu savu biedējošo vienaldzību. “Es neko nejūtu.”

Es neko – nekad un ne ar vienu – neesmu jutusi, godīgie vārdi neizteikti apdzisa uz meitenes lūpām. Šim faktam pašreizējā sarunā nebija nozīmes, turklāt viņa šaubījās, vai patiešām vēlas apspriest ar māti savu seksuālo dzīvi.

“Saproti, man nepatīk viņa...” Adriāna piezemētākā tonī mēģināja paskaidrot.

“Tev nav tam jāpatīk!” mātes balss ieskanējās neiecietīgāk. “Vai cīnīties par izdzīvošanu ir patīkami? Vai tiešām tev labāk patika dejot uz bāra letes un galu galā neiegūt ne trešdaļu no tā, kas mums ir pieejams tagad?” Uz mirkli mātes acīs pavīdēja līdzjūtība, taču siltums strauji pagaisa, un, atkal apbruņojusies ar ierasto aukstasinības masku, Liliāna pievērsās Cēzara salātiem. “Tikai no sievietes atkarīgs, vai, kad un kā aizdabūt vīrieti pie

altāra,” viņa daudz klusāk pavēstīja. “Jo gudrāk tu tagad rīkosies, jo ātrāk sakārtosi savu nākotni.”

Adriāna saknieba lūpas, nepapūlēdamās atbildēt. Agrāk viņa bija jutusies patiesi tuva savai mātei. Agrāk, pirms vairākiem gadiem, kad viņa, gluži kā Alise Brīnumzemē, vēl nebija atklājusi maģisku “Truša alu” uz mūžīgās uzdzīves, mūzikas un spožuma valstību. Agrāk, kad viņas bija kopīgi cīnījušās un pārdzīvojušas, smēlušās atbalstu viena otrā un izbaudījušas tos mazos, necīgos priecīgus, ko dzīve dāvā ikvienam neatkarīgi no maka biezuma. Dīvainā kārtā tolaik prieks bija šķītis īstāks un dziļāks – tad, kad nauda vēl nebija kļuvusi par viņu dzīves epicentru.

Tagad Adriāna vairs nejutās tuva nedz savai mātei, nedz arī sev.

Māte viņu nesaprata. Un ko gan Adriāna Liliānai varētu pārnest, ja pati nespēja līdz galam definēt savas haotiskās izjūtas? Kā gan lai viņa mācētu paskaidrot, cik viss piepeši šķīta apnicīgs un bezjēdzīgs? To, ka viņa nemaz negrib ar Ēriku precēties? To, ka negrib... piepeši vairs *neko*?

Izvērtējot materiālos labumus, ir kāda nianse, kuru nav iespējams saprast, līdz tā ir piedzīvota pašam uz savas ādas, – naudas dāvātajām baudām vienmēr ir robežas. Robežu sasniedzot, aiz tās atklājas bezdibenis.

“Kāda gaisotne valda mājās?” māte painteresējās sev raksturīgajā uzspēlētajā mierā, it kā nebūtu dzirdējusi meitas pirmītējo, izmisuma pilno atzišanos.

“Felicita mani ienīst, tu jau zini.” Ar dakšiņu monotoni rotaļādamās garneļu un avokado salātos, Adriāna paraustīja plecus. “Viņas nepatika pret mani ir pavisam loģiska. Tieši manis dēļ viņas māte piedzīvoja nervu sabrukumu.”

“Viņas māte piedzīvoja nervu sabrukumu tikai tādēļ, ka saprata: zelta dzīsla nebūt nav neizsīkstoša,” Liliāna pavīpsnāja. “Felicitai ir jāgatavojas vidusskolas eksāmeniem, nevis jālauza galva par tēva intīmo dzīvi. Tas dumjais, izlutinātais skuķis mani neuztrauc.” Viņa ieturēja pauzi, nomērīdama meitu ar caururbjošu skatienu. “Tu zini, par ko es runāju.”

Adriānas sirds nodevīgi iepukstējās straujāk. Pulss paātrinājās, un delnas piepešajā satraukumā kļuva miklas. Meitene veltīja visu uzmanību tam, lai rūpīgi izlobītu no čaulas tīģergarneli un iegūtu laiku atbildei.

Ak Dievs, *protams*, viņa zināja, par ko māte runā.

Rainers Millers, Ērika dēls.

Ģimenes melnā avs. Dumpinieks, huligāns, bohēmists, visa aizliegtā un nepareizā uzskatāms simbols.

Uzspļāvis tēva iecerei izveidot no dēla juristu un lielā Latvijas advokātu biroja mantinieku, Rainers pirms dažiem gadiem ar skaļu skandālu bija aizgājis no mājām, lai studētu aktiermākslu. Tagad, divdesmit astoņu gadu vecumā, mediji dēvēja Raineru Milleru par vienu no talantīgākajiem Latvijas jauniešiem teātra aktieriem, tomēr viņš tik un tā ne par mata tiesu nebija mainījis savu ekscentrisko, izlaidīgo dzīvesveidu.

Skandāli sekoja Raineram ik uz soļa. Viņš plosījās apkārt, te pamanoties izprovocēt kautiņu populārā Vecrīgas bārā, te – sašutumu teātra pasaulē, uzsākot dēku ar izrādes režisora sievu. “Nevaldāmais ģēnijs,” – tā Ērika dēlu dēvēja kritiķi, talanta dēļ nereti pieverot acis uz jaunā aktiera uzvedības un ētikas normu pārkāpumiem.

Rainers brauca ar melnu motociklu, lauza grūpiju sirdis un dzēra vairāk, nekā bija iespējams iedomāties. Viņš bija galējību cilvēks, nepieklājīgs, rupjš un absolūti neciešams.

Un ellišķīgi seksīgs.

“Rainers ļoti reti ir mājās.” Tēlotā vienaldzībā Adriāna neizteiksmīgi paraustīja plecus. “Bet, protams, arī viņš mani ienīst.”

“Ļoti labi.” Māte pamāja ar galvu. Meitai cieši pievērstā skatiena vērība neatslāba. “Man tas jaunais cilvēks nemaz nepatīk. Es redzēju, kā tu uz viņu skatījies Ziemassvētku pusdienās.” Liliānas vēsajā balsī ieskanējās nepārprotams nosodījums. “Tev jāturas no viņa pa gabalu. Visi zina, ka Ēriks viņu izslēdzis no testamenta. Tas jauneklis ir plīks un nabags kā baznīcas žurka. Aktieris atradies!” viņa nicinoši nosprauslojās.

“Es uz viņu neskatījos,” Adriāna steidzīgi iebilda, juzdama, kā sejā pret pašas gribu iesitas karstums. Viņa nebija skatījusies... varbūt tikai mazliet. Un tikai tāpēc, ka nespēja atrauties – jo Rainers Millers nebija vīrietis, uz kuru iespējams palūkoties un tā vienkārši novērsties. “Viņš ir primitīvs un rupjš, un...” Meitenes prātā uzvirvoja atmiņas par pašu pirmo reizi, kad viņa bija satikusi Ērika dēlu aci pret aci. Rainers bija iebrāzies Milleru

villas ēdamzālē degošām acīm, izskatīdamies tik satriecoši bīstams, saniknots un iekārojams, ka Adriānai likās – pamats viņai zem kājām piepeši zūd un sirds apstājas. Tieši tovakar Sandra, Ērika sieva, bija piedzīvojusi pirmo nervu sabrukumu un Rainers – uzzinājis par tēva jaunajām attiecībām. Nolamājis meiteni par prostitūtu, viņš bija ar dūrēm meties virsū Ērikam. “Arī es viņu nevaru ciest,” Adriāna sāji nobeidza.

[..]